

Arrest

nr. 266 476 van 11 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 november 2021.

Gelet op de beschikking van 24 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de 25 juni 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekster maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen, het uiten van kritiek en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.1. Verzoekster hekelt vooreerst het motief van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal op goede gronden vaststelt dat verzoekster reeds op 19 maart 2019 in België aankwam en zij pas op 20 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoekster haalt in haar verzoekschrift opnieuw aan dat zij zich geremd voelde, en dat zij de moed niet had om deze stappen te ondernemen en het verleden naar boven te halen. Zij zet uiteen dat zij het slachtoffer was van mensenhandel, jarenlang in Italië uitgebuit werd en geprostitueerd werd, zowel psychisch als fysisch aangepakt werd, dat deze mensen haar steeds wisten te vinden en niet alleen zichzelf maar ook haar zussen en dochter bedreigd worden. De Raad stelt vast dat verzoekster opnieuw verscheidene elementen aanhaalt in een poging haar nalaten om spoedig een verzoek in te dienen te verschonen. Zij slaagt hierin echter niet, integendeel. Immers, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, mag van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een veilig land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoeksters houding stemt dan ook allerm minst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

4.2. De commissaris-generaal motiveert verder op pertinente wijze dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met G. of A. L. en andere personen van deze clan – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn

om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal stelt op uitgebreid gemotiveerde wijze vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u tot op heden geen enkele poging heeft ondernomen om een klacht neer te leggen bij de politie in Albanië, dit ofschoon u herhaaldelijk sinds 2013 door G., A. en mensen uit hun entourage in Albanië bedreigd werd en zij er hierbij niet voor terugdeinsden om ermee te dreigen uw dochter of zussen te zullen meenemen en hen tevens in de prostitutie te dwingen (CGVS, p. 13, 14 en 16). U ondernam ook geen enkel poging in deze zaak juridisch advies in te winnen bij een advocaat en liet daarnaast tevens na in Albanië voor deze problemen ooit contact op te nemen met een NGO gespecialiseerd in vrouwenhandel. Dat u dit laatste niet deed omdat u geen vertrouwen hierin heeft, niet wilt dat uw moeder over uw verleden iets te weten komt en niet wil herinnerd worden aan wat u hebt meegemaakt, volstaat niet om uw nalaten te rechtvaardigen (CGVS, p. 13). Herhaaldelijk gevraagd waarom u nooit een klacht indiende bij de politie gaf u te kennen dit nooit gedaan te hebben omdat u (i) niet wenste dat uw verleden als sekswerker in Italië zou bekend worden bij uw familie in Albanië, (ii) G. en A. er u reeds van bij het begin op attent maakten dat als u de politie zou inlichten zij u zouden vermoorden, (iii) u geen vertrouwen heeft in de Albanese politie die u als corrupt beschouwd, (iv) de clan van G. en A. een machtige familie in Albanië is die er bescherming geniet en banden heeft met de politie en (iv) u bij een aangifte van één van hen door andere leden van hun clan zou worden belaagd. Een dergelijke uitleg kan uw nalaten ter zake echter geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hier tegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat u buiten een in uw ogen gebrekkig optreden van de Albanese politie naar aanleiding van een conflict met jullie huurbaas in 2005 – op geen enkel moment ooit enige problemen kende met de politie. Wat betreft overigens de interventie van de politie naar aanleiding van dit gebeuren in 2005 dient nog te worden opgemerkt dat luidens uw verklaringen de huurbaas die uw moeder en zus toen met een wapen bedreigde, door de politie werd opgepakt, vervolgens werd vastgehouden op het politiecommissariaat en tevens zijn wapenvergunning zag ingetrokken worden. Daarnaast was de politie aanwezig ter plaatse om tijdens jullie verhuis uit dit appartement aan jullie bescherming te bieden. Hieruit blijkt geenszins dat de Albanese politie niet bereid was in deze zaak op te treden en niets ondernam zoals u zelf aangaf (CGVS, p. 8 en 9). De passieve houding van de politie heeft u bijgevolg hier niet aannemelijk gemaakt. Bovendien liet u daarna na zelf stappen te zetten om zich ervan te vergewissen wat de Albanese autoriteiten daarna nog allemaal in deze zaak hebben ondernomen (CGVS, p. 9). Het stemt trouwens tot nadenken dat u louter op basis van deze ene ervaring uit 2005 vele jaren later, in de periode 2013-2019, nog steeds de mening was toegedaan dat de Albanese autoriteiten niet op een correcte en effectieve wijze zouden optreden en bijgevolg naliet de autoriteiten in te lichten over de vele bedreigingen aan het adres van u, uw zussen en uw dochter. Aansluitend op voorgaande dient tevens te worden opgemerkt dat u ook geen enkel begin van bewijs neerlegt waaruit blijkt dat het hier wel degelijk om een machtige en invloedrijke misdaadclan zou gaan die u belaagt, zoals uzelf te kennen gaf. In dit verband kan trouwens ook gewezen worden op uw beperkte kennis van de andere leden van deze clan. Buiten de namen van G., A. en hun broer K. L. bleek u van geen andere leden van de clan te kennen (CGVS, p. 10 en 15). Gevraagd naar de namen van de neven die door G. en A. werden ingeschakeld om u jarenlang in het oog te houden, kon u van geen van hen de naam geven. U geraakte in dit verband niet verder dan dat ze met heel veel zijn en vaak roepnamen zoals S. en K. gebruiken (CGVS, p. 10 en 15). U wist evenmin te zeggen wie deze clan leidde (CGVS, p. 10). Gezien het feit dat u de ganse clan vreesde en ook met heel wat andere leden van deze clan effectief problemen kende, kan worden aangenomen dat u ondertussen beter op de hoogte zou zijn van deze personen en zich uitgebreid over hen heeft geïnformeerd. Uw summiere kennis over deze personen die u al geruime tijd vreest ondermijnt uw voorgehouden vrees. U verklaarde daarnaast ook geen klacht bij de Albanese politie te hebben ingediend omdat familieleden van G. en A. banden hebben met de politie. Gevraagd met wie zij bij de politie dan banden hebben, gaf u aanvankelijk te kennen dat familieleden van hen daar werkzaam zijn, waarbij u eraan toevoegde dat met zo’n grote familie het volstond dat één van hen volksvertegenwoordiger of politiecommissaris is om alles geregeld te krijgen. U slaagde er evenwel niet in dit in concreto te onderbouwen (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens gevraagd werd wie van hen bij de politie werkzaam is gaf u in strijd met wat u net

daarvoor zei te kennen geen weet te hebben van iemand van deze clan die werkzaam is bij de politie (CGVS, p. 15). Dit is weinig ernstig. U slaagde er vervolgens ook niet in aan te geven met wie bij de politie zij banden handen. Dat u hen had horen zeggen dat ze zich geen zorgen moesten maken (voor de autoriteiten) in Albanië, kan niet als voldoende uitleg worden beschouwd om hun banden met de politie of het gerecht in Albanië aan te tonen. Dit overstijgt het niveau van een blote bewering niet. Dit volstaat bijgevolg niet als verklaring voor uw nalaten bescherming te zoeken. Verwacht mag immers worden dat u dit kan staven aan de hand van concrete informatie. Gelet op het feit dat u nooit een klacht bij de Albanese politie indiende, kan geenszins met enig concreet element worden vastgesteld als zou u in geval van een klacht met tegenkanting door en beïnvloeding van de politie zijn geconfronteerd.” (eigen onderlijning).

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen, en hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie en tegen mensenhandel.

Verzoekster neemt in haar verzoekschrift het standpunt dat de bescherming in Albanië slechts theoretisch is en zij haalt wederom aan dat “de tegenpartij” tot een grote, rijke en machtige clan behoort die zich in Europa (onder meer in Italië en Nederland) bezighoudt met allerlei “vuile zaken, waaronder drugs en prostitutie”, banden heeft met de politie en bescherming geniet. Omtrent deze elementen werd reeds uitgebreid standpunt ingenomen door de commissaris-generaal en hij heeft op gemotiveerde wijze uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard. Door te herhalen slaagt verzoekster er niet in hier een ander licht op te werpen. Zij voert geen concrete elementen aan die van dien aard zijn het vastgestelde te weerleggen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij aanhaalt dat zij niet wil dat haar moeder en grootmoeder zouden te weten komen wat zij heeft meegemaakt. Voor het overige bestaat het betoog, onder meer over wat het gevolg van een klacht zou zijn, op speculatie. Verzoekster neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch zij kan zich niet verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer corruptie, noch kan hij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming. Doorheen haar algemeen betoog in haar verzoekschrift toont verzoekster ook niet aan meerdere ernstige persoonlijke pogingen te hebben ondernomen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te bekomen. Verzoekster tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar en het citeren uit algemene informatie volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij wenst te benadrukken dat er voor haar geen effectieve hulp is in Albanië. Zij licht toe dat politie en justitie corrupt zijn en om die reden er geen effectieve hulp mogelijk is. De verzoekende partij meent dan ook dat dit aspect dient onderzocht te worden.

In het licht van voormeld betoog gevoerd door de verzoekende partij ter terechtzitting, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende gronden van voormelde beschikking:

“4.2. De commissaris-generaal motiveert verder op pertinente wijze dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met G. of A. L. en andere personen van deze clan – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal stelt op uitgebreid gemotiveerde wijze vast:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u tot op heden geen enkele poging heeft ondernomen om een klacht neer te leggen bij de politie in Albanië, dit ofschoon u herhaaldelijk sinds 2013 door G., A. en mensen uit hun entourage in Albanië bedreigd werd en zij er hierbij niet voor terugdeinsden om ermee te dreigen uw dochter of zussen te zullen meenemen en hen tevens in de prostitutie te dwingen (CGVS, p. 13, 14 en 16). U ondernam ook geen enkel poging in deze zaak juridisch advies in te winnen bij een advocaat en liet daarnaast tevens na in Albanië voor deze problemen ooit contact op te nemen met een NGO gespecialiseerd in vrouwenhandel. Dat u dit laatste niet deed omdat u geen vertrouwen hierin heeft, niet wilt dat uw moeder over uw verleden iets te weten komt en niet wil herinnerd worden aan wat u hebt meegemaakt, volstaat niet om uw nalaten te rechtvaardigen (CGVS, p. 13). Herhaaldelijk gevraagd waarom u nooit een klacht indiende bij de politie gaf u te kennen dit nooit gedaan te hebben omdat u (i) niet wenste dat uw verleden als sekswerker in Italië zou bekend worden bij uw familie in Albanië, (ii) G. en A. er u reeds van bij het begin op attent maakten dat als u de politie zou inlichten zij u zouden

vermoorden, (iii) u geen vertrouwen heeft in de Albanese politie die u als corrupt beschouwd, (iv) de clan van G. en A. een machtige familie in Albanië is die er bescherming geniet en banden heeft met de politie en (iv) u bij een aangifte van één van hen door andere leden van hun clan zou worden belaagd. Een dergelijke uitleg kan uw nalaten ter zake echter geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hier tegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat u buiten een in uw ogen gebrekkig optreden van de Albanese politie naar aanleiding van een conflict met jullie huurbaas in 2005 – op geen enkel moment ooit enige problemen kende met de politie. Wat betreft overigens de interventie van de politie naar aanleiding van dit gebeuren in 2005 dient nog te worden opgemerkt dat luidens uw verklaringen de huurbaas die uw moeder en zus toen met een wapen bedreigde, door de politie werd opgepakt, vervolgens werd vastgehouden op het politiecommissariaat en tevens zijn wapenvergunning zag ingetrokken worden. Daarnaast was de politie aanwezig ter plaatse om tijdens jullie verhuis uit dit appartement aan jullie bescherming te bieden. Hieruit blijkt geenszins dat de Albanese politie niet bereid was in deze zaak op te treden en niets ondernam zoals u zelf aangaf (CGVS, p. 8 en 9). De passieve houding van de politie heeft u bijgevolg hier niet aannemelijk gemaakt. Bovendien liet u daarna na zelf stappen te zetten om zich ervan te vergewissen wat de Albanese autoriteiten daarna nog allemaal in deze zaak hebben ondernomen (CGVS, p. 9). Het stemt trouwens tot nadenken dat u louter op basis van deze ene ervaring uit 2005 vele jaren later, in de periode 2013-2019, nog steeds de mening was toegedaan dat de Albanese autoriteiten niet op een correcte en effectieve wijze zouden optreden en bijgevolg naliet de autoriteiten in te lichten over de vele bedreigingen aan het adres van u, uw zussen en uw dochter. Aansluitend op voorgaande dient tevens te worden opgemerkt dat u ook geen enkel begin van bewijs neerlegt waaruit blijkt dat het hier wel degelijk om een machtige en invloedrijke misdaadclan zou gaan die u belaagt, zoals uzelf te kennen gaf. In dit verband kan trouwens ook gewezen worden op uw beperkte kennis van de andere leden van deze clan. Buiten de namen van G., A. en hun broer K. L. bleek u van geen andere leden van de clan te kennen (CGVS, p. 10 en 15). Gevraagd naar de namen van de neven die door G. en A. werden ingeschakeld om u jarenlang in het oog te houden, kon u van geen van hen de naam geven. U geraakte in dit verband niet verder dan dat ze met heel veel zijn en vaak roepnamen zoals S. en K. gebruiken (CGVS, p. 10 en 15). U wist evenmin te zeggen wie deze clan leidde (CGVS, p. 10). Gezien het feit dat u de ganse clan vreesde en ook met heel wat andere leden van deze clan effectief problemen kende, kan worden aangenomen dat u ondertussen beter op de hoogte zou zijn van deze personen en zich uitgebreid over hen heeft geïnformeerd. Uw summiere kennis over deze personen die u al geruime tijd vreest ondermijnt uw voorgehouden vrees. U verklaarde daarnaast ook geen klacht bij de Albanese politie te hebben ingediend omdat familieleden van G. en A. banden hebben met de politie. Gevraagd met wie zij bij de politie dan banden hebben, gaf u aanvankelijk te kennen dat familieleden van hen daar werkzaam zijn, waarbij u eraan toevoegde dat met zo'n grote familie het volstond dat één van hen volksvertegenwoordiger of politiecommissaris is om alles geregeld te krijgen. U slaagde er evenwel niet in dit in concreto te onderbouwen (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens gevraagd werd wie van hen bij de politie werkzaam is gaf u in strijd met wat u net daarvoor zei te kennen geen weet te hebben van iemand van deze clan die werkzaam is bij de politie (CGVS, p. 15). Dit is weinig ernstig. U slaagde er vervolgens ook niet in aan te geven met wie bij de politie zij banden hadden. Dat u hen had horen zeggen dat ze zich geen zorgen moesten maken (voor de autoriteiten) in Albanië, kan niet als voldoende uitleg worden beschouwd om hun banden met de politie of het gerecht in Albanië aan te tonen. Dit overstijgt het niveau van een blote bewering niet. Dit volstaat bijgevolg niet als verklaring voor uw nalaten bescherming te zoeken. Verwacht mag immers worden dat u dit kan staven aan de hand van concrete informatie. Gelet op het feit dat u nooit een klacht bij de Albanese politie indiende, kan geenszins met enig concreet element worden vastgesteld als zou u in geval van een klacht met tegenkanting door en beïnvloeding van de politie zijn geconfronteerd.” (eigen onderlijning).

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen, en hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in de strijd tegen corruptie en tegen mensenhandel.

Verzoekster neemt in haar verzoekschrift het standpunt dat de bescherming in Albanië slechts theoretisch is en zij haalt wederom aan dat “de tegenpartij” tot een grote, rijke en machtige clan behoort

die zich in Europa (onder meer in Italië en Nederland) bezighoudt met allerlei “vuile zaken, waaronder drugs en prostitutie”, banden heeft met de politie en bescherming geniet. Omtrent deze elementen werd reeds uitgebreid standpunt ingenomen door de commissaris-generaal en hij heeft op gemotiveerde wijze uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard. Door te herhalen slaagt verzoekster er niet in hier een ander licht op te werpen. Zij voert geen concrete elementen aan die van dien aard zijn het vastgestelde te weerleggen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij aanhaalt dat zij niet wil dat haar moeder en grootmoeder zouden te weten komen wat zij heeft meegemaakt. Voor het overige bestaat het betoog, onder meer over wat het gevolg van een klacht zou zijn, op speculatie. Verzoekster neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch zij kan zich niet verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer corruptie, noch kan hij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming. Doorheen haar algemeen betoog in haar verzoekschrift toont verzoekster ook niet aan meerdere ernstige persoonlijke pogingen te hebben ondernomen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te bekomen. Verzoekster tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster toont niet in concreto aan en zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar en het citeren uit algemene informatie volstaan niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

Ter terechtzitting komt de verzoekende partij opnieuw niet verder dan het voeren van een algemeen betoog dat er voor haar geen effectieve hulp is in Albanië, dat politie en justitie corrupt zijn en dat om die reden er geen effectieve hulp mogelijk is. Zij beperkt zich dan ook tot het herhalen van algemene beweringen waarop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij zich niet kan verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer corruptie, noch kan zij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De Raad beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Het komt de verzoeker om internationale bescherming toe aannemelijk te maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft benut. De verzoekende partij slaagt hierin geenszins. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking. De verzoekende partij gaat hier niet op concrete wijze op in, laat staan dat zij erin slaagt deze in een ander daglicht te plaatsen. Kortom, de verzoekende partij toont niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS